

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Велико Търново, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ МАРИНОВА

Членове: МАЯ ПЕЕВА
ИРЕНА КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно гражданско дело № 20234000500532 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 339 от 07.07.2023 г. по гр.д. № 395/2022 г. Окръжен съд Велико Търново е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на С. Л. Б. сумата от 600 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди във връзка с образувано и водено срещу него наказателно производство по прокурорска преписка № 1723/2018 г. на Районна прокуратура Велико Търново, НОХД № 201/2019 г. по описа на Районен съд Велико Търново, ВНОХД № 146/2020 г. по описа на Окръжен съд Велико Търново за извършване на престъпление от общ характер, което е приключило с оправдателна присъда, ведно със законната лихва от 20.07.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като искът за горницата над 600 лв. до 30000 лв. е отхвърлен като неоснователен и недоказан. С решението е отхвърлен предявеният иск за заплащане на сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за заплатен адвокатски хонорар за процесуално представителство по ВНОХД № 146/2020 г. по описа на Окръжен съд Велико Търново, като неоснователен и недоказан.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от С. Л. Б. в частта, в която са отхвърлени искове – за горницата над 600 лв. до пълните претендирани размери от 31000 лв., ведно със законната лихва от 20.07.2020 г. до окончателното изплащане. Наведени са доводи, че определеният размер на обезщетението е несъразмерен с претърпените болки, страдание, стрес и шок във връзка с арестуването на ищеца по обвинение за престъпление, което не е извършил. В обжалваното решение не е мотивиран определения размер на обезщетението, липсва анализ на доказателствата. Не е взето под внимание, че приятелката на ищеца е била бременна към момента на извършване на ареста, заедно с претърсване и изземване, след което е направила спонтанен аборт, вследствие на преживяния стрес и шок. Не е съобразено, че ищецът не е имал деца и тежко е преживял загубата на детето си и се е упреквал за това, без да има вина. Липсва анализ на събраните писмени и гласни доказателства за физическото насилие, което е упражнено при задържането му и впоследствие в ареста, което също е довело до негативни преживявания, болки и страдания. Не е съобразен вида и характера на обвинението и тежестта на престъплението, за което е обвинен несправедливо, периода на задържането и периода на разследването, както и съдебното производство. Не се споделя извода, че липсват доказателства за загуба на работа, занятие или доходи, за раздяла с близки хора. Ищецът е бил в ареста и под домашен арест за период от шест месеца, през което време не е имал възможност да започне работа, както и е прекъснал връзката с жената, с която е живеел на семейни начала и е очаквал дете от нея. Сочи се, че съдебното минало на ищеца не трябва и не е от съществено значение. Коментират се доказателствата във връзка с претенцията за имуществени вреди.

Моли съда да отмени решението в обжалваната част като неправилно и вместо него да постанови друго, с което бъдат уважени изцяло предявените искове.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна не е депозирала отговор по тази жалба, но в съдебно заседание заема становище за правилност на обжалваното решение.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото

доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваните части, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от С. Л. Б. против Прокуратурата на Република България за репарирание на неимуществени вреди, търпени вследствие на повдигнато и поддържано обвинение за престъпления по чл. 196, ал. 1 т. 2, пр. 1 вр. 195, ал. 1, т. 3, пр. 1 и т. 4, пр. 2 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ вр. чл. 26, ал. 1 НК, по което е бил оправдан, като вредите ищецът оценява на 30000 лв., която сума претендира, ведно със сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 20.07.2020 г. до окончателното изплащане.

С отговора на исковата молба Прокуратурата на Република България е направила следните възражения: Не подлежат на обезщетяване вредите в резултат на използвана прекомерна физическа сила от полицейските служители, задържали ищеца във връзка с образуваното досъдебно производство, тъй като се касае за действия на други органи, извън състава на Прокуратурата. Същевременно е установено, че употребената сила е била в рамките на допустимото и е била провокирана от поведението на Б. и оказаната съпротива срещу органите на реда. Твърдението за възпрепятстване на възможността му да полага труд е недоказано, тъй като липсват доказателства за трудовата му заетост преди задържането му. От материалите по наказателното производство е видно, че той няма изградени трудови навици, препитавал се предимно от извършване на престъпления, за което сочат и многократните му осъждания – 28 пъти, предимно за престъпления

против собствеността. Претенцията за заплащане на обезщетение от 30000 лв. е завишена, а по отношение на искането за обезвреда на имуществените вреди – недоказана.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

С Постановление на прокурор при Районна прокуратура Велико Търново от 20.07.2018 г. по ДП № ЗМ-629/2018 г. ищецът е привлечен като обвиняем за това, че на 16.07.2018 г. в гр. Велико Търново чрез повреждане на преграда, здраво направена за защита на имот – счупване на катинар, поставен на входна врата на гаражна клетка и чрез използване на неустановено до момента техническо средство отнел от владението на собствениците без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да присвои движими вещи, подробно описани, при условията на опасен рецидив, което е престъпление по чл. 196, ал. 1, т.2 , пр. 1 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 1 и т. 4, пр. 2 вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК. С постановление от същата дата е разпоредено задържането му за 72 часа.

С постановление за привличане на обвиняем от 30.10.2018 г. по ДП № ЗМ-629/2018 г. ищецът е привлечен като обвиняем за това, че в периода от 29.12.2017 г. до 16.07.2018 г. в гр. В. Търново, в условията на продължавано престъпление, чрез повреждане на преграда, здраво направена за защита на имот и чрез използване на неустановено до момента техническо средство, отнел от владението на собствениците без тяхно съгласие с намерение противозаконно да присвои чужди движими вещи, подробно описани, като кражбата представлява опасен рецидив, което е престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, пр. 1 вр. чл. 195, , ал. 1, т. 3, пр. 1 и т. 4, пр. 2 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ вр. чл. 26, ал. 1 НК.

С Определение № 636/20.07.2018 г. по ЧНД № 1352/2018 г. на Районен съд Велико Търново, потвърдено с Определение № 116/26.07.2018 г. по ВЧНД № 261/2018 г. на Окръжен съд Велико Търново, по отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С Определение № 680/13.08.2018 г. по ЧНД № 1481/2018 г. на Районен съд Велико Търново, потвърдено с Определение № 123/20.08.2018 г. по ВЧНД № 309/2018 г. на Окръжен съд Велико Търново, е оставено без уважение искането на Б. за изменение на взетата мярка за неотклонение в по-

лека.

С Определение № 795/08.10.2018 г. по ЧНД № 1822/2018 г. на Районен съд Велико Търново, потвърдено с Определение № 144/15.10.2018 г. по ВЧНД № 372/2018 г. на Окръжен съд Велико Търново, е оставена без уважение молбата на Б. за изменение на мярката за неотклонение в по-лека.

С Определение № 906/13.11.2018 г. по ЧНД № 2102/2018 г. на Районен съд Велико Търново, потвърдено с Определение № 167/19.11.2018 г. по ВЧНД № 425/2018 г. на Окръжен съд Велико Търново, е заменена взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ с по-лека, а именно „Домашен арест“.

С Определение № 20/14.01.2019 г. по ЧНД № 57/2019 г. на Районен съд Велико Търново, потвърдено с Определение № 9/21.01.2019 г. по ВЧНД № 20/2019 г. на Окръжен съд Велико Търново, е заменена взетата спрямо Б. мярка за неотклонение „Домашен арест“ в по-лека – „Подписка“.

По досъдебното производство са извършвани разпити на свидетели, изготвяни са експертизи, извършено е претърсване и изземване на 19.07.2018 г. в дома на М. С., а с участието на ищеца – очна ставка, разпознаване и разпитите му като обвиняем, предявявано му е разследването. С декларация от 20.07.2018 г. същият декларира, че не работи по трудово или служебно правоотношение, няма доходи от трудова дейност. От приложената справка за съдимост на лицето е видно, че същото е осъждано 28 пъти за престъпления, основно против собствеността. В изготвената характеристична справка, съдържаща се в материалите по досъдебното производство, е посочено, че няма данни ищецът да е работил по трудов договор, да има официални парични доходи, да плаща данъци и осигуровки. Б. е специализиран контингент от най-високата „Първа категория“ по линии „взломни кражби от домове и офиси на фирми“ и „кражби на вещи и части от МПС“, „взломни кражби от гаражни и избени помещения“. Осъждан за 57 престъпления от общ характер, подробно посочени в справката. Знае се, че контактува с криминален контингент, при провеждане на беседи с него от полицейски служители се държи нагло, агресивно, винаги отказва съдействие на полицията, демонстрира чувство на безнаказаност. Последно освободен от затвора на 06.02.2017 г., където излежавал присъда „лишаване от свобода“ в размер на 9 месеца.

На 30.01.2019 г. е внесен обвинителен акт срещу Б. в съда по двете повдигнати обвинения. Образувано е НОХД № 201/2019 г. на ВТРС. Проведени 8 съдебни заседания, на които Б. се е явявал лично. С Присъда № 42/23.10.2019 г. по НОХД № 201/2019 г. на Районен съд Велико Търново подсъдимият Б. е признат за невиновен за сочените престъпления.

Постановената присъда е протестирана от Прокуратурата, като с Решение № Р-69/20.07.2020 г. по ВНОХД № 146/2020 г. на Окръжен съд Велико Търново същата е потвърдена. Проведено е едно съдебно заседание, на което Б. е участвал лично и с упълномощения адвокат Р. Р., с приложено пълномощно и договор за правна защита и съдействие. В последния е вписано, че за процесуално представителство по делото е договорено и заплатено възнаграждение в размер на 1000 лв.

По повод твърдението, че спрямо ищеца е упражнено физическо насилие при задържането му, е приложено Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 11.10.2018 г. на прокурор при Районна прокуратура Велико Търново. В него е посочено, че по повод на задържането на Б. е направено искане за използване на служители от „Специализирани полицейски сили“ при сектор „Охрана на обществения ред и териториална полиция“, тъй като същият винаги носел в себе си хладно оръжие, което използвал за самоотбрана при нападение, като при последния опит да бъде задържан оказал физическа съпротива и успял да избяга от РУ В. Търново. Установено е, че при задържането му е използвана физическа сила и водещи техники за преодоляване на неговата съпротива, били му поставени белезници, след като той отказал да изпълни техните разпореждания и оказал съпротива при задържането. По този начин са получени увреждания /охлузвания/.

По делото е приложен амбулаторен лист от 08.08.2018 г., за преглед на М. С., с диагноза – наблюдение върху протичането на друга нормална бременност, както и ехографско изследване.

За изясняване на обстоятелствата по делото е разпитана М. Р., майка на ищеца. Същата знае за задържането му, за претърсването в дома му, където била неговата приятелка. След няколко дни, като отишла в ареста да го види, го възприела с рани по лицето и по ръката. Оплакал се, че се чувства зле, не очаквал да го задържат за нещо, което не е извършил. По това време

приятелката му била бременна и от стреса при задържането му и от това, че той остава в ареста, тя пометнала бебето. С. изживял тежко побоя, който му нанесли в полицията, после това, че очаквал да стане баща, но не се получило нищо. Много искали да имат дете, надявал се, че това ще го спре от престъпления. След като му изменили мярката в „домашен арест“, бил много подтиснат, затворен, разказвал, че непрекъснато е следен. Според свидетелката от този процес, който продължил две години, станал позатворен, притеснен.

Разпитана е и М. С., живяла на семейни начала с ищеца, до момента на задържането му. През 2018 г. С. отишъл да изхвърля боклука, влязъл в апартамента човек с пистолет, бил шеф на криминалните полицаи. Свидетелката се уплашила, започнали да преобръщат апартамента и да търсят нещо. По-късно разбрала от един съсед, че го натоварили качулките и са го блъснали до контейнера на коша. Стресирала се от претърсването, изживяла го жестоко, била бременна. Месец и нещо след ареста направила спонтанен аборт, двамата искали да имат общо дете. След като го загубили, С. се отчаял.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Правната квалификация на предявените иски е чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ. Предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата, визиращи в този текст са повдигане и поддържане на обвинение на лице за извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано.

В конкретния случай срещу ищеца са повдигнати обвинения за престъпления по чл. 196, ал. 1 НК, предвиждащ наказание лишаване от свобода от 3 до 15 години, по които обвинения впоследствие той е оправдан с присъда от 23.10.2019 г. по НОХД № 201/2019 г. на ВТРС, потвърдена с решение от 20.07.2020 г. по ВНОХД № 146/2020 г. на ВТОС. Предметът на разглеждане в настоящото въззивно производство, очертан с оплакванията във въззивната жалба, касае определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди, които и ищецът жалбоподател счита, че не е в съответствие с нормата на чл. 52 ЗЗД, както и доказването на претенцията за заплащане на обезщетение за имуществени вреди.

Вредите в случая на незаконно обвинение се изразяват в преживяните негативни емоции и страдания по повод обвинение за деяние, за което

впоследствие е отречено от съда да е извършено, емоционални терзания на личността, накърнена чест и достойнство, както и добро име в обществото. В конкретния казус, освен преживяното вътрешно напрежение и безпокойство, се сочи, че ищецът продължително време е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, а впоследствие – „домашен арест“, че приятелката му е била бременна и вследствие преживяния стрес около него, е загубила детето, негативните преживявания са завишени, предвид упражненото физическо насилие спрямо него при задържането му, както и през продължилото време на задържане не е могъл да започне работа и да реализира доходи. Вредите на общо основание и съобразно принципа, приложим при ангажиране на деликтната отговорност, трябва да са реално настъпили, а не да са предполагаеми, хипотетични негативни изживявания. Тези негативни изживявания следва да са пряка и непосредствена последица от образуваното срещу ищеца наказателно производство – чл. 4 ЗОДОВ и при твърдения за претърпяване на вреди над обичайните подлежат на доказване от ищеца.

За определяне размера на дължимото обезщетение справедливостта изисква преценката на редица обстоятелства, които да дадат обективна представа за реално причинените морални вреди, в каква степен и колко продължително са накърнени чувствата на конкретния индивид. Такива обстоятелства са например тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното преследване, вида и продължителността на мярката за неотклонение, извършените процесуални действия с участието на пострадалия, отражението на наказателното преследване върху психическото и физическо здраве на лицето, наличието на други наказателни преследвания спрямо него, личността на ищеца, с оглед степента на засягане на душевния му комфорт в следствие на обвинението, данните за предишни осъждания, начина на живот, ценностна система и обичайна среда на пострадалия, отражението на воденото производство върху личния, обществен и професионален живот, разгласа и публичност на обвинението. Съдебното минало и наличието на предишни осъждания например следва да бъдат отчетени при преценка личността на ищеца, която, ведно с начина му на живот, интереси, среда, трудова биография, обуславя и интензитета на усещането за накърненото лично достойнство и чувство за справедливост. Освен тези фактори, следва да се отчетат още като база за

определяне на справедливото парично обезщетяване и стандарта на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, тъй като размерът на обезщетението не може да бъде източник на обогатяване на пострадалия. От значение е и създадения от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи.

Обсъждайки тези критерии през призмата на конкретния казус следва да се отчетат следните фактори, имащи отношение към определяне справедливия размер на обезщетението: воденото наказателното преследване е за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, продължителността на наказателното производство е била 2 години, като за този период делото е разгледано в съда на две инстанции, спрямо ищеца е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ за период от 4 месеца, след това – „домашен арест“ за период от 2 месеца и 2 дни, изменена впоследствие с „подписка“. Същият е участвал в пет производства, имащи за предмет разглеждане на мярката за процесуална принуда, а впоследствие – при провеждането на съдебните заседания – 8 на брой пред първоинстанционния съд и едно пред въззивния съд. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че той бил подтиснат, затворен, особено по повод задържането му.

Същевременно, следва да се отчете, че ищецът е оправдан по обвиненията още при първото разглеждане на делото му в съда. Следва да се отчете личността на ищеца – същият е осъждан многократно за престъпления, основно такива против собствеността. От приложената справка за съдимост е видно, че има постановени 28 бр. осъдителни присъди, касаещи 57 престъпления от общ характер /данни от характеристикната справка/, търпял е ефективни наказания. Към момента на повдигане на обвинението ищецът е бил на 42 години, установената престъпна дейност датира след навършването му на пълнолетие. Това сочи на лице с изключително ниска ценностна система, трайна склонност към противоправно поведение и трайно установен престъпен начин на живот, липса на поправяне и превъзпитаване, въпреки изтърпяваните наказания, което обосновава по-ниска степен на морални страдания от засягането на доброто му име, чест и достойнство. В случая не се установява близките му да са се отдръпнали от него, нито е налице медийна разгласа за случая. Няма данни воденото наказателно производство да се е отразило на здравословното му състояние.

Доводът, поддържан и във въззивната жалба, че продължителното време, през което ищецът е бил в ареста и под домашен арест, е пречатвало възможността му да започне работа и да реализира доходи, не може да бъде споделен. От приложената към досъдебното производство декларация е видно, че ищецът не е работил към момента на повдигането на обвинение, като липсват данни въобще да е работил след навършване на пълнолетие. По тази причина твърдяната възможност да започне работа по време на процесното наказателно преследване, се явява хипотетична, поради което това обстоятелство не може да бъде съобразено при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост. Не може да бъде съобразено и обстоятелството, че приятелката на ищеца е била бременна към момента на извършване на ареста, и вследствие на преживяния стрес и шок, е направила спонтанен аборт. Според нейните показания спонтанния аборт е направен месец и нещо след ареста, и съответно извършеното претърсване и изземване, поради което не може да се обоснове причинна връзка между действията спрямо ищеца и загубата на детето на свидетелката. По повод твърденията за упражнено физическо насилие по време на арестуването му, настоящият състав установява, че същият е задържан за 24 часа със Заповед за задържане на лице от 19.07.2018 г., издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Дейността по задържането по реда на ЗМВР и предполагаеми нарушения от полицейски служители във връзка с тези действия, не могат да бъдат вменени като отговорност на Прокуратурата на Република България, тъй като тази дейност по своето естество е административна, свързана с упражняване на държавна принуда. Независимо от това, твърдяното насилие при задържането на ищеца се явява и недоказано. Разпитаните свидетели в тази насока не са възприели пряко и непосредствено подобно обстоятелство, разпитаната свидетелка Рускова го е видяла няколко дни по-късно след задържането му, като нейните показания се базират на казаното ѝ от ищеца. По делото липсват събрани други доказателства, от които да може да се установи начина на задържането му и съответно да се прецени осъществена ли е форма на неправомерно насилие, според изложеното в исковата молба. По тази причина и това обстоятелство не следва да бъде съобразено при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост.

При тези констатации на съда, предвид всички релевантни обстоятелства по делото, преценени и анализирани в съвкупност, както и с оглед създадения от съдебната практика ориентир по аналогични казуси, настоящият състав приема, че обезщетение в размер на 1000 лв. би било справедливо и достатъчно да обезщети неимуществените вреди, причинени на ищеца. Това налага частична отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което бъдат присъдени още 400 лв., представляващи разликата над присъдените 600 лв. и приетия от настоящия състав за справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.07.2020 г. до окончателното изплащане.

При наказателното производство ищецът е ползвал правна помощ, за което е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. Това е видно от приложеното пълномощно и договор за правна защита и съдействие, съдържащи се в кориците на ВНОХД № 146/2020 г. на ВТОС, като упълномощеният адвокат, получил възнаграждението, се е явил и е представлявал ищеца в наказателното производство. Тези имуществени вреди, изразяващи се в претърпяна загуба, са в пряка причинна връзка с повдигнатото и поддържано обвинение от Прокуратурата, поради което следва да бъдат присъдени по реда на ЗОДОВ, предвид липсата на процесуална възможност да бъдат възмездени в наказателния процес. Изводът на първостепенния съд за тяхната недоказаност не може да бъде споделен, което налага отмяна на постановеното решение в тази част.

При този изход на спора, разноските за първоинстанционното производство се следват, съобразно уважената част от иска. Освен заплатената държавна такса ищецът не е направил други разноски, но му е оказана безплатна правна помощ по реда на чл. 38 ЗА, в който случай възнаграждението се следва от осъдената страна на адвоката, осъществил представителството. С оглед на това, че част от сумата е присъдена директно на ищеца, за първоинстанционното производство следва да се осъди Прокуратурата на Република България да заплати на адв. Р. Р. останалата част от дължимото възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете, изчислена от съда на 139,78 лв.

За въззивното производство Прокуратурата на Република България

следва да заплати на адв. Р. Р. сумата 144,14 лв. за осъществено процесуално представителство пред въззивния съд, съобразно уважената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 339/07.07.2023 г., постановено по гр.д. № 395/2022 г. на Окръжен съд Велико Търново в частта, с която е отхвърлен предявеният иск от С. Л. Б. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за **разликата над 600 лв. до 1000 лв.**, ведно със законната лихва върху тази разлика, както и в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за заплащане **на сумата 1000 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, *вместо което постановява:*

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ , гр. София да заплати на **С. Л. Б.**, ЕГН *****, от гр. Велико Търново, ***** **допълнително сумата от 400 /четиристотин/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени от незаконно повдигнато и поддържано обвинение срещу С. Б. за извършено престъпление по чл. 196, ал. 1, т.2, пр. 1 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 1 и т. 4, пр. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК и последващото му оправдаване с влязла в сила присъда по НОХД № 201/2019 г. на ВТРС, потвърдена с решение по ВНОХД № 146/2020 г. на ВТОС, **както и сумата 1000 /хиляда/ лева**, представляваща имуществени вреди от същото незаконно обвинение, състоящи се в заплатен адвокатски хонорар по ВНОХД № 146/2020 г. на ВТОС, ведно със **законната лихва** върху тези суми, считано от 20.07.2020 г. до окончателното им изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 339/07.07.2023 г. по гр.д. № 395/2022 г. на Окръжен съд Велико Търново в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ , гр. София да заплати на адв. Р. С. Р. възнаграждение за осъществено представителство пред първата инстанция по реда на чл. 38 ЗА, съобразно уважената част от исковете, в размер **на 139,78 /сто тридесет и девет лева и 78 ст./ лева**, както и за осъществено процесуално представителство пред въззивния съд, съобразно уважената част от жалбата в размер **на 144,14 /сто**

четиридесет и четири лева и 14 ст./ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в
едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____